De veerboot van zes uur (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Sinds zijn pensioen woonde Maarten in een oude hut aan de rand van het water, een houten huisje dat hij zelf had opgeknapt. Elke ochtend liep hij eerst naar buiten om te kijken hoe het weer was. Het huisje stond aan een smal laantje met knoestige populieren, waar zelden iemand langskwam. Alleen de postbode fietste er twee keer per week doorheen. Maarten vond die stilte precies goed na dertig jaar in de haven.

Dertig jaar lang had hij zware arbeid verricht bij de sleepdiensten, meestal in weer en wind. Hij herinnerde zich nog goed hoe koud het kon zijn op het water in januari. Toch miste hij het soms. Daarom nam hij nog altijd twee keer per maand de veerboot naar de overkant, gewoon om het geluid van de motoren te horen. De kapitein kende hem en zwaaide altijd vanuit zijn cabine als hij aan boord kwam.

Op een grijze dinsdag in oktober ging hij weer mee. Het schip voer langzaam door het brede kanaal dat de stad met de zee verbindt. Er stonden weinig passagiers buiten, want de wind was gedraaid. Maarten bleef toch op het bovenste dek staan, met zijn handen om een beker koffie. Hij keek naar de kranen aan de kade en naar de meeuwen die met de boot meevlogen. Voor hem was dit de mooiste plek van de hele reis.

Halverwege de overtocht zag hij iets vreemds in het water. Eerst dacht hij aan een stuk hout, maar toen bewoog het. Een jongen van een jaar of zeventien was blijkbaar van een klein bootje gevallen. Zonder lang na te denken riep Maarten de bemanning. Een matroos aarzelde geen seconde en durfde meteen achter de jongen aan te duiken. De duik was hard en onhandig, maar hij bereikte hem binnen een halve minuut. Twee andere bemanningsleden gooiden een lijn uit en trokken hen allebei omhoog.

Toen ze in de haven aankwamen, stond er al een ambulance klaar. De jongen was koud en geschrokken, maar verder ongedeerd. De politie had zelfs een hele rijstrook van de kadeweg afgezet, zodat het verkeer de hulpdiensten niet in de weg kon zitten. Maarten zag hoe de moeder van de jongen huilend naar buiten rende. Later die middag vroeg een journalist hem of hij zich een held voelde. Maarten schudde zijn hoofd en zei dat hij alleen maar had geroepen. De echte held stond volgens hem in een natte broek koffie te drinken. Op de terugweg was de landing van de boot in de haven zo zacht dat niemand hem opmerkte, en Maarten liep tevreden naar huis.

.□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□□□□□ □□□□□ 6 □□ □□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□

:□□□□□□□□ □□□ □□□□□□□ □□□ □□□ □□□□□□
https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=28918

:□□□□□□□ □□□□□□□ □□□ □□□□□https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2006